

РЕШЕНИЕ

№ 24604

гр. София, 18.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав, в
публично заседание на 23.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на
прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **11148** по описа за **2025**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
/АПК/ във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди
/ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба с вх. на АССГ № 26106/ 24. 10. 2025 г. от В. С. П., депозирана чрез
адв. В., срещу Висшия съдебен съвет. Исковата молба е уточнена с молба, постъпила по делото на
7. 11. 2025 г. Предявен е иск за заплащане на сумата от 50 000 /петдесет хиляди/ лева,
представляваща претендирано обезщетение за причинени неимуществени вреди от Решение на
Висшия съдебен съвет от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. за временното отстраняване от длъжност
на В. П.. Претендира се и законната лихва върху сумата от 50 000 /петдесет хиляди/ лева сума за
периода от 9. 06. 2025 г. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба са изложени твърдения за това, че Решение на Висшия съдебен съвет от
Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. за временното отстраняване от длъжност на В. П. е отменено с
Решение от 30. 10. 2024 г. по адм. дело № 6761/ 2024 г. на ВАС, оставено в сила с Решение от 9.
06. 2025 г. по адм. дело № 437/ 2025 г. на ВАС. Посочено е, че вследствие на посочения
незаконосъобразен административен акт - Решение на Висшия съдебен съвет от Протокол № 20/
15. 05. 2014 г. за временното отстраняване от длъжност на В. П., ищецът е претърпял
неимуществени вреди – притеснения за живота му в личен и професионален план, засягане на
професионалния авторитет, засегнати чест и достойнство, чувство на безизходица и стрес,
създаване на неудобства и притеснения, предвид широкото обсъждане на отстраняването му от
длъжност в медиите, влагане на време, нерви и усилия, за да постигне като резултат отмяната на

акта.

Ответникът - Висшият съдебен съвет, чрез процесуалния си представител и оспорва основателността на исковата молба и моли за нейното отхвърляне.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на предявения иск.

Административен съд – София град, след като се запозна със становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение по т. 1.6 на Протокол № 18/29. 04. 2009 г. Висшият съдебен съвет е назначил В. С. П. на длъжността "Административен ръководител - председател" на Апелативен съд - [населено място]. Същият е встъпил в длъжност на 9. 06. 2009 г.

С постановление от 22. 04. 2014 г. на прокурор от Военно-окръжна прокуратура - [населено място] П. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 387, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, за престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 201 от НК във вр. с чл. 26 от НК във вр. с чл. 20, ал. 4 от НК; за престъпление по чл. 248а, ал. 3 във вр. с ал. 2 във вр. с чл. 20, ал. 4 от НК и за престъпление по чл. 248а, ал. 3 във вр. с ал. 2 във вр. с чл. 20, ал. 4 от НК във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК.

С Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. В. П. на основание чл. 230, ал. 2 от ЗСВ е временно отстранен от длъжност съдия, председател на Апелативен съд – [населено място] до приключване на наказателното производство срещу него.

С Решение № 486/ 16. 01. 2015 г., постановено по адм. дело № 7669/ 2014 г. по описа на ВАС, е отхвърлена жалбата на В. П. срещу Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г., с което В. П. на основание чл. 230, ал. 2 от ЗСВ е временно отстранен от длъжност съдия, председател на Апелативен съд – С. до приключване на наказателното производство срещу него. Решение № 486/ 16. 01. 2015 г. по адм. дело № 7669/ 2014 г. по описа на ВАС е оставено в сила с Решение № 2186/ 25. 02. 2016 г. по адм. дело № 2535/ 2015 г. по описа на ВАС.

С Решение по т. 53.2. по Протокол № 25 от заседание, проведено на 22. 11. 2016 г. на СК на ВСС, влязло в сила на 29. 11. 2016 г., В. П. е възстановен на длъжност съдия в Апелативен съд – С. град.

С Присъда № 16/ 4. 12. 2020 г. по НОХД № 1135/ 2020 г. по описа на Апелативен съд – С. В. П. е оправдан по всички повдигнати му обвинения. Присъдата е влязла в сила на 22. 12. 2020 г.

С решение на Европейския съд по правата на човека от 10. 10. 2023 г. /жалба № 66292/14/ по делото П. срещу България са признати нарушение на чл. 6 § 1 от КЗПЧОС във връзка с недостатъчния обхват на съдебния контрол, осъществен от Върховния административен съд, както и нарушение на чл. 8 от КЗПЧОС по отношение на независимостта и безпристрастността на Върховния административен съд. И двете нарушения, които са констатирани, са допуснати в работата на Върховния административен съд в производството по обжалване от В. П. на решението на Висшия съдебен съвет за временното му отстраняване от длъжност от Протокол № 20/15. 05. 2014 г. - в производствата по адм. д. № 7669/2014 г. и адм. д. № 2535/2015 г.

Предвид произнасянето на Европейския съд по правата на човека, от В. П. е иницирано производство за отмяна на влязъл в сила съдебен акт. Образувано е адм. д. № 4369/2024 г. на ВАС - 5-членен състав - II колегия. С Решение № 7992/ 27. 06. 2024 г. по адм. дело № 4369/ 2024 г. по описа на ВАС е отменено влязлото в сила Решение № 486/ 16. 01. 2015 г. по адм. дело № 7669/ 2014 г. на Върховния административен съд, с което е отхвърлена жалбата на В. П. срещу Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. Делото е върнато за ново

разглеждане от друг състав на Шесто отделение на Върховния административен съд.

Образувано е адм. д. № 6761/2024 г. по описа на ВАС, като с Решение № 11625/ 30. 10. 2024 г. по делото Върховният административен съд е отменил Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. като незаконосъобразно. В мотивите на съдебния акт са изложени съображение, че посоченият административен акт е постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като В. П. не е уведомен за административното производство по издаване на акта, поради което не му е дадена възможност да защити правата си. Посочено е също, че в административния акт липсват мотиви за налагане на мярката по чл. 230, ал. 2 от ЗСВ, които в конкретния случай са били задължителни. Върховният административен съд е посочил също, че с посоченото решение на Висшия съдебен съвет не е обсъден и принципът за съразмерност на мярката, което представлява самостоятелно основание за отмяна на акта.

Срещу посоченото Решение № 11625/ 30. 10. 2024 г. по адм. дело № 6761/ 2024 г. по описа на ВАС е депозирана касационна жалба от Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, във връзка с която е образувано адм. д. № 437/2025 г. на ВАС, 5-членен състав. С Решение № 6189/ 9. 06. 2025 г., постановено по адм. д. № 437/2025 г. по описа на ВАС е оставено в сила Решение № 11625/ 30. 10. 2024 г., постановено по адм. дело № 6761/ 2024 г. на тричленен състав на Върховния административен съд.

Предвид това отмяната на решението на Висшия съдебен съвет за временното отстраняване от длъжност на В. П. от Протокол № 20/15. 05. 2014 г. е в сила от 09. 06. 2025 г.

За доказване на претърпените неимуществени вреди по делото в хода на съдебното производство са изслушани свидетелите В. К. и С. И..

В показанията си свидетелката К. сочи, че познава В. П. от 2009 г., когато е станал председател на Апелативен съд – С., като и след неговото пенсиониране двамата са в добри отношения. Свидетелката сочи, че отстраняването от длъжност на В. П. му се е отразило в професионален, здравословен и личен план. В професионален план то предизвикало у него невероятен стрес, не само защото било изненадващо, но и поради широкото медийно отразяване, вследствие на което цялото общество било запознато, че е отстранен от длъжност. Отстраняването му било без предвидимост за срока, в който В. П. няма да може да изпълнява служебните си задължения. Колегите му започнали да странят от него, приятелите му рязко намалели. В личен план ищецът също срещнал затруднения поради отстраняването си от длъжност, като съпругата му, с която никога преди не са имали пререкания, му поставила условие или да напусне съдебната система, или да се разведат.

След възстановяването му на длъжност свидетелката К. и ищецът били в един кабинет, като двама често разговаряли за неговите преживявания. Той бил категоричен, че ще направи всичко, за да изчисти името си заради честта и достойнството и в името на децата и внуците си. Този процес според свидетелката продължил повече от 10 години.

Повдигнатите обвинения на В. П. се сторили абсурдни на свидетелката К., според която отстраняването от длъжност, без яснота за какъв срок и как да издържа семейството, е друг вид стрес. Свидетелката и ищецът не спрели да контактуват и да обсъждат как ще продължи ищецът, за колко време ще бъде отстранен, какво ще се случва занапред, как ще се развият отношенията със съпругата му. Ищецът споделял и правното си мнение за несъстоятелността на повдигнатото му обвинение. След възстановяването му на длъжността, В. П. продължил да изпълнява задълженията си като съдия, като е имало коментари, че е подсъдим, а същевременно разглежда дела. Много негови колеги се престрували, че не го виждат и не общували с него, не го поздравявали.

Свидетелката сочи, че след 2014 г. ищецът се променил, появили се здравословни проблеми, бил различен и в емоционален план, той започнал да се „разрушава“ вследствие на стреса, който е започнал от отстраняването му от длъжност, като претърпял животоспасяваща операция, а впоследствие – още една.

Преди отстраняването на В. П. от длъжност свидетелката К. го помни като усмихнат и жизнерадостен човек, който не е споделял нещо да го притеснява. Започнали да му задават въпроси, когато започнал да изглежда недобре след 2014 г. Преди това на събиранията, които са имали, не са забелязали да е имало нещо.

В показанията си свидетелят С. И. сочи, че познава В. П. от 1996 г., като в периода от 2006 г. до 2016 г. бил съдия в Апелативен съд – С. град. След отстраняването му от длъжност ищецът се „сринал“. Самочувствието му видимо се понижило, колегите странели от него. В. П. не би доволен от ситуацията и му тежало, защото останал без средства и без възможност за препитание. Бил недоволен, защото не му била предоставена възможност да бъде изслушан от Висшия съдебен съвет. Хората го подминавали, сякаш не съществува. Ищецът бил унижен и споделял, че не се чувства добре. След 2014 г. при ищеца започнали и различни заболявания, като свидетелят предполага, че това е във връзка както с наказателното производство, така и с отстраняването му. Според свидетеля отстраняването е елиминирало В. П. от социално-икономическия живот и го е превърнал в човек без доходи.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от лице, което има правен интерес по смисъла на чл. 204, ал. 1 от АПК, а оветникът е пасивно легитимирана страна по претенцията.

За да се произнесе по основателността на исковата молба, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Нормата на чл. 1 от ЗОДОВ регламентира, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда, установен в АПК. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предполага кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда /претърпяна загуба или пропуснатата полза/ от такъв административен акт или от незаконно действие или бездействие; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Липсата на който и да било от елементите на този фактически състав препятства реализирането на отговорността на държавата по посочения ред.

В настоящия случай претенциите за обезвреда произтичат от отмяната на Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. В. П. на основание чл. 230, ал. 2 от ЗСВ е временно отстранен от длъжност съдия, председател на Апелативен съд – С. до приключване на наказателното производство срещу него. Решение № 11625/ 30. 10. 2024 г. по адм. дело № 6761/ 2024 г. по описа на Върховния административен съд, с което посоченият административен акт е отменен, е влязло в сила на 9. 06. 2025 г., след като е потвърдено с Решение № 6189/ 9. 06. 2025 г., постановено по адм. д. № 437/2025 г. по описа на ВАС.

Поради това не се споделя становището на ответника, че в настоящия случай е изтекла предвидената от закона погасителна давност по отношение на претендираните неимуществени

вреди.

Наличието на отменен незаконосъобразен административен акт обаче не е достатъчно основание, за да се приеме, че предявеният иск е основателен и доказан. Изисква се и доказване на останалите елементи на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно: вредни последици от този акт и причинна връзка между тях.

Безспорно от събраните по делото доказателства се установява, че в процесния случай този фактически състав, с всичките му елементи, е налице, тъй като ищецът доказва в настоящото производство наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между отмененото като незаконосъобразно Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. и претендираните за настъпили от него неимуществени вреди. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Макар по делото да не са представени медицински документи за влошено психическо здраве, причинено в резултат на незаконосъобразния административен акт, с който ищецът е отстранен от длъжност съдия, административен ръководител на Апелативен съд – С., свидетелските показания са допустими, относимо и достатъчно доказателствено средство за установяване на претърпени неимуществени вреди /в този смисъл е и решение № 15636/18. 11. 2019 г. на Върховия административен съд, III отд., постановено по адм. дело № 9144/2018 г./. Следва да се съобрази и изразената от Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ критика в пар. 175 от пилотното му решение от 27. 01. 2015 г. по делото Н. и други срещу България, че съдилищата не допускат увреждане на здравето да се доказва чрез свидетелски показания, а винаги изискват експертни доказателства за това.

В тази връзка съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели В. К. и С. И., от които се установява, че отстраняването от длъжност на ищеца му се е отразило негативно в професионален, здравословен и личен план. В професионален план отстраняването предизвикало стрес и поради широкото медийно отразяване, както и поради факта, че липсвала яснота за срока, в който ищецът няма да може да изпълнява служебните си задължения и в който няма да има доходи. Отстраняването се отразило негативно и на отношенията му с колегите, които започнали да странят от него. В стремежа си да възвърне своята репутация, ищецът предприел действия по обжалване на акта, които му отнели повече от 10 години. В. П. бил унижен и споделял, че не се чувства добре. Отстраняването го е елиминирало от социално-икономическия живот и го е превърнало в човек без доходи. Свидетелите сочат, че след 2014 г. ищецът се променил, започнал да има здравословни проблеми, бил различен и в емоционален план, той започнал да се „разрушава“ вследствие на стреса, който е започнал от отстраняването му от длъжност.

Съдът кредитира свидетелските показания, тъй като същите се базират на лично възприятие, а същевременно липсват данни за заинтересованост на свидетелите от изхода на делото.

Безспорно, решението за отстраняване от длъжност е рефлектирало негативно върху личността на ищеца, предизвикало е у него отрицателни психически и емоционални преживявания. Накърнено е личното му достойнство и доброто му име като човек и професионалист. Същият се почувствал притеснен от факта, че няма да има възможност да издържа себе си и семейството си, като липсвала и предвидимост относно периода, в който същият ще остане без доходи.

Свидетелските показания са и житейски логични, доколкото отстраняването му от длъжност несъмнено е свързано с негативни преживявания и емоции. Фактът, че В. П. е бил отстранен от длъжност съдия, административен ръководител на Апелативен съд – С., безспорно е породило у него отрицателни емоционални преживявания, изразяващи се в притеснения за живота му в личен и професионален план, засягане на професионалния авторитет, засегнати чест и

достойнство, чувство на безизходица и стрес, създаване на неудобства и притеснения, предвид широкото обсъждане на отстраняването му от длъжност в медиите,

Поради това съдът приема за доказани претърпените от ищеца отрицателни преживявания от незаконосъобразно издадения акт на Висшия съдебен съвет, които са рефлектирали както в неговия професионален, така и в неговия личен живот. Освен, че са обективни и вътрешно безпротиворечиви, от свидетелските показания по безсъмнен начин се установява, че вследствие на издадения административен акт, с който е отстранен от длъжност, ищецът, който е бил спокоен и ведър човек, се е променил, станал е притеснен и се чувствал унижен.

Съдът приема за безспорно доказано че преживените от В. П. негативни емоции представляват неимуществени вреди, които са в пряка причинно-следствена връзка и са последица от отмененото Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г., с което В. П. на основание чл. 230, ал. 2 от ЗСВ е временно отстранен от длъжност съдия, председател на Апелативен съд – [населено място] до приключване на наказателното производство срещу него.

С изпълнението на посочения административен акт е въздействано директно и непосредствено върху емоционално състояние на ищеца. Вредите нямаше да бъдат изтърпени при липсата на издадения административен акт. В тази връзка не се споделят доводите на процесуалния представител на ответника, че привличането на ищеца като обвиняем е въздействало по-силно върху неговата психика, отколкото отстраняването му от длъжност. Свидетелските показания са последователни и непротиворечиви за това, че самото отстраняване е оказало достатъчно негативно влияние върху емоционалното състояние на ищеца и неговите лични контакти. Ищецът е споделял пред свидетелката К. своите аргументи за несъстоятелността на повдигнатите му обвинения. Поради това житейската логика не предполага предизвикване на неблагоприятните неимуществени вреди, предмет на исковата молба, да са в резултат от повдигнатите обвинения. Във връзка с тези обвинения В. П. е изразявал оценката си за тяхната неоснователност, поради което в настоящото съдебно производство не се установи същият да е очаквал осъдителна присъда и съответно – да е изпитвал притеснения в тази насока.

Поради това съдът приема за безспорно доказано, че вследствие на незаконосъобразния административен акт – Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г., ищецът е претърпял описаните в исковата молба неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения за живота му в личен и професионален план, засягане на професионалния авторитет, засегнати чест и достойнство, чувство на безизходица и стрес, създаване на неудобства и притеснения, предвид широкото обсъждане на отстраняването му от длъжност в медиите.

В пряка и непосредствена връзка с отменения незаконосъобразен акт на Висшия съдебен съвет са и понесените от В. П. неимуществени вреди, изразяващи се в полагане на дългогодишни усилия за отмяна на Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. Установено е по делото, че вследствие на Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г., ищецът е вложил време и усилия, за да постигне като резултат отмяната на акта, с цел да защити изградения си професионален авторитет и достойнство, за което свидетелстват събраните по делото доказателства – Решение № 7992/ 27. 06. 2024 г. по адм. дело № 4369/ 2024 г. по описа на ВАС, Решение № 11625/ 30. 10. 2024 г. по адм. дело № 6761/ 2024 г. по описа на ВАС, Решение № 6189/ 9. 06. 2025 г. по адм. ело № 437/ 2025 г. по описа на ВАС, Решение от 10. 10. 2023 г. на ЕСПЧ по делото П. срещу България, Решение № 486/ 16. 01. 2015 г. по адм. дело № 7669/ 2014 г. по описа на ВАС, Решение № 2186/ 25. 02. 2016 г. по адм. дело № 2535/ 2015 г. по описа на ВАС. Посочените действия от страна на ищеца са неизбежна последица и са в пряка причинно-следствена връзка с посочения незаконосъобразен административен акт, тъй като с него е накърнен на професионалният авторитет на съдия, чиято кариера в съдебната

система е продължила повече от 27 години към датата на постановеното Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. За това свидетелства и фактът, че дори след възстановяването му на длъжност с Решение по т. 53.2. по Протокол № 25 от заседание, проведено на 22. 11. 2016 г. на СК на ВСС, ищецът е продължил да инициира производства, с цел да постигне окончателната отмяна на посочения административен акт от 15. 05. 2014 г. Необходимо е да се уточни, че възстановяването на длъжност на В. П. по Решение по т. 53.2. по Протокол № 25 от заседание, проведено на 22. 11. 2016 г. на СК на ВСС е осъществено не поради самостоятелна преценка на Висшия съдебен съвет, а поради законова промяна на чл. 230 от ЗСВ, вследствие на което ищецът отново е проявил лична инициатива чрез подаване на заявление до Висшия съдебен съвет /л. 85 от делото/.

Както се установява и от показанията на свидетелката К., целта на тези действия от страна на ищеца, продължили повече от 10 години, е била да възвърне своя авторитет, силно накърнен поради отстраняването му от длъжност, което е станало и широко обществено достояние.

Отстраняването от длъжност на В. П. е било широко дискутирано в медиите, което се установява от приложените към исковата молба доказателства, описани в т. 6 от приложенията към исковата молба и приобщени към делото /л. 57 – л. 66/. По този начин е информирано цялото общество, което безсъмнено му е създадо притеснение и неудобство и е повлияло отрицателно на неговия авторитет.

Не се споделя становището на Висшия съдебен съвет, че не следва да понесе отговорност за медийното отразяване на отстраняването от длъжност на В. П.. Съгласно чл. 33, ал. 7 от ЗСВ заседанията на пленума и на колегиите на Висшия съдебен съвет са публични и се излъчват пряко в интернет освен в случаите, когато се обсъждат предложения за налагане на дисциплинарно наказание или документи, съдържащи информация, класифицирана по Закона за защита на класифицираната информация. От своя страна чл. 33, ал. 8 от ЗСВ предвижда, че решенията, приети на закрито заседание, се обявяват публично. Поради това ответникът е имал ясната представа, че отстраняването от длъжност на съдия В. П., който е и административен ръководител на едно от петте апелативни съдилища в Република България, ще бъде медийно оповестено.

Поради това широкото и обективно медийно отразяване на отстраняването на В. П. от длъжност съдия, административен ръководител на Апелативен съд - С., безсъмнено е пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт на Висшия съдебен съвет. В практиката си Върховният административен съд е имал повод да посочи, че в съвременното демократично общество информирането на обществеността за дейността на органите на съдебната власт и на Висшия съдебен съвет е присъща и неизбежна последица от тази дейност, поради което разграничаването на вредите на такива, причинени от самото решение на ВСС и от неговото медийно отразяване, е невъзможно и ненужно. Обективното отразяване от страна на медиите на настъпило събитие не може да бъде само по себе си вредоносен фактор, тъй като не е незаконосъобразно. Освен това то е присъщо на настъпилото обществено-значимо събитие, като именно последното събитие, в случая решението на ВСС, е вредоносният факт. Медийното отразяване на този факт не води до прекъсване на пряката причинно-следствена верига между него и настъпването на вредите. В този смисъл е Решение № 2776/ 20. 02. 2020 г. по адм. дело № 9731/ 2018 г. на Върховния административен съд.

От съвкупната преценка на представените по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема, че искът с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявен от В. П., е доказан по своето основание. Ищецът е претърпял твърдените в исковата молба неимуществени вреди, като негативните психически и емоционални преживявания са в пряка причинна връзка с отмененото

като незаконосъобразно решение на ВСС. Установява се, че вследствие на отстраняването си от длъжност В. П. е преживял стрес и притеснение за живота си в личен и професионален аспект, като е понесъл огромен удар върху професионалния си авторитет, който е изграждан повече от 27 години, тъй като от доказателствата, приложени към адм. дело № 6761/ 2024 г. по описа на ВАС и към адм. дело № 7669/ 2014 г. по описа на ВАС, се установява, че същият е започнал професионалната си кариера като магистрат още през 1987 г. Отстраняването му, без да бъде определен срок, го е лишило от предвидимостта за времето, в което ще остане без работа и без средства.

Поради това и въз основа на събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт - Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. и настъпилите за В. П. неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения за живота му в личен и професионален план, засягане на професионалния авторитет, засегнати чест и достойнство, чувство на безизходица и стрес, създаване на неудобства и притеснения, предвид широкото обсъждане на отстраняването му от длъжност в медиите, влагане на време, нерви и усилия, за да постигне като резултат отмяната на акта.

По изложените съображения съдът приема за доказани всички елементи от отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Претърпените неудобства и страдания, възникнали вследствие на издадения от Висшия съдебен съвет незаконосъобразен административен акт, нямат материален еквивалент за пострадалия, но затова именно законът в чл. 52 от ЗЗД постановява следващото се за тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси /в този смисъл Решение № 37 от 11. 02. 2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г., Г. К., I Г. О. на ВКС/.

Предмет на изследване в конкретния случай са негативните преживявания, пряко рефлектирали върху ищеца, за които според настоящия съдебен състав са събрани достатъчно доказателства. Душевните страдания, стресът, психическите неудобства и отрицателните емоции следва да бъдат обезвъзмездени обективно и справедливо. В случая, освен създадените притеснения и неудобства в личен план и предизвиканото чувство на безизходица, следва да се вземе предвид и обстоятелството, че ищецът е заемал длъжност, която предполага гарантиране на сигурност и спокойствие у обществото, и която длъжност е ръководна в рамките на съдебната система. Същият се е ползвал с авторитета на професионалист. Накърняването на доброто име и професионален авторитет на В. П., породени от отстраняването му от длъжност, което е станало и широко обществено достояние и във връзка с което накърняване ищецът е вложил усилия, време и психическо напрежение чрез инициране на множество производства с цел отмяна на административния акт, трудно могат да бъдат компенсирани парично.

По изложените по-горе съображения и като взе предвид конкретните обективно съществуващи обстоятелства, релевантни за определяне размера на обезщетението, настоящият съдебен състав приема за оправдано претенцията на ищеца да бъде уважена в пълен размер. Фактическото отстраняване от длъжност на В. П. е продължило в период от 15. 05. 2014 г. до 22. 11. 2016 г., поради което неимуществените вреди, свързани с притеснения относно липсата на доходи са

продължили единствено в този период. Същевременно обаче с възстановяването му на длъжност на 22. 11. 2016 г. не са преустановени останалите негативни последици и неимуществените вреди, претърпени от ищеца П. вследствие на незаконосъобразния административен акт - Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г., чиято отмяна е влязла в сила едва на 9. 06. 2025 г. Поради това съдът приема, че В. П. е понесъл в значителен период от време /от 15. 05. 2014 г. до 9. 06. 2025 г./ описаните в исковата молба неимуществени вреди, изразяващи се в засягане на професионалния авторитет, засегнати чест и достойнство, създаване на неудобства и притеснения, предвид широкото обсъждане на отстраняването му от длъжност в медиите, както и влагането на психическо напрежение, усилия и време пред множество вътрешноправни и външноправни институции в продължение на повече от 10 години, за да са постигне отмяната на незаконосъобразния административен акт - Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г.

С оглед на това съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, приема за справедливо обезщетение на горепосочените неимуществени вреди сумата в размер на 50 000 /хиляди/ лева, която следва да се присъди на ищеца на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Предвид разпоредбите на чл. 4, чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, посочената сума от 50 000 лева следва да бъде присъдена в размер на 25 564,59 евро.

С оглед на основателността на главния иск, основателен се явява и акцесорният иск за присъждане на законната лихва върху сумата на обезщетението. Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22. 04. 2005 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В настоящия случай Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г. е отменено окончателно с влязло на 9. 06. 2025 г. Решение № 6189/ 9. 06. 2025 г., постановено по адм. д. № 437/2025 г. по описа на ВАС. Поради това, и по аргумент на цитираното тълкувателно решение, искът за присъждане за законната лихва върху присъдената сума на обезщетението от 25 564,59 евро /с легова равностойност 50 000 лева/ следва да се уважи с начален момент от датата на влизане в сила на Решение № 6189/ 9. 06. 2025 г., постановено по адм. д. № 437/2025 г. по описа на ВАС до окончателното изплащане на сумата.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноси по делото от процесуалния представител на ищеца, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 10 /десет/ лева, представляваща заплатена държавна такса. Предвид разпоредбите на чл. 4, чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, посочената сума от 10 /десет/ лева следва да бъде присъдена в размер на 5,11 евро.

В съдебното производство ищецът е представляван от адвокат по оказана безплатна правна помощ. На основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата разноси за адвокат се дължат за оказаната безплатна помощ при осъществено процесуално представителство, като размерът се определя съобразно Наредбата № 1/ 9. 07. 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Поради това на адвокат В., осъществила правна помощ на ищеца по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 във вр. с ал. 2 от Закона за адвокатурата, на основание чл. 8, ал. 1 във вр. с и чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09. 07. 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 4 650 лева. Предвид разпоредбите на чл. 4, чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, посочената сума от 200 /двеста/ лева следва да бъде присъдена в размер на 2377,51 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд – София град, Второ отделение, 53 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на В. С. П. сумата от 25 564,59 евро, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от отменено като незаконосъобразно Решение на Висшия съдебен съвет по т. I от Протокол № 20/ 15. 05. 2014 г., ведно със законната лихва от 9. 06. 2025 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на В. С. П. направените по делото разноски в размер на 5,11 евро.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на адв. И. В. сумата от 2377,51 евро, представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИСИ от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: